

Kapitola první

Nikdy o tom neřekl živé duši. Jejich podivný vztah, pokud se to tak vůbec dalo nazvat, se táhl celé roky, desítky let, ale ani jednou o něm s nikým nemluvil. Mlčel, protože věděl, že by mu nikdo nevěřil. Nemohl nic dokázat: ani pronásledování, upřené pohledy, spiklenecké úsměvy, vraždy, ani významné narážky, které Targo bez obav trousil, protože mu bylo jasné, že Wexford o něm sice ví, ale má prázdné ruce.

Trvalo to roky a potom náhle, jako když utne. Nebo přinejmenším zdánlivě. Targo zmizel ze scény. Možná se vrátil do Birminghamu nebo do Coventry. Uplynula dlouhá doba od chvíle, kdy ho Wexford v Kingsmarkhamu zahlédl, a proto usoudil, že je definitivně po všem. Cítil lítost, nikoli úlevu, protože pokud Targo zmizel – nebo přesněji řečeno, pokud s tím přestal – jaká Wexfordovi zbývá naděje, že toho člověka vydá spravedlnosti? Nicméně málem uvěřil, že ho už nikdy neuvidí. Už nikdy nezavadí pohledem o tu nevysokou svalnatou postavu s širokými rameny a statnými pevnými nohama, o ježaté plavé vlasy, nahrubo řezané rysy a světle modré oči – a o znaménko, které Targo vždy tak pečlivě zakrýval. Pouze jednou ho Wexford viděl bez šátku, který měl jinak pokaždé omotaný kolem krku: vlněný v zimě, bavlněný nebo hedvábný v létě. Nejspíš patřily jeho manželkám, ale na tom nezáleželo, hlavně když zakrývaly purpurově hnědé mateřské znaménko, které mu znetvořovalo krk, rozlézalo se nahoru přes tvář a dolů na prsa. Bez šátku ho viděl jednou, bez psa nikdy.

Eric Targo. O sedm nebo osm let starší než Wexford, ženatý, řidič dodávky, obchodník s realitami, majitel útulku pro psy, velký milovník zvířat, vrah. Byla to shoda okolností nebo osud (Wexford dával přednost tomu druhému), že na něj zrovna poprvé po dlouhých týdnech myslel a ptal se sám sebe, co se s ním stalo a jestli náhodou není zpátky v dané oblasti, ale tento nápad posléze zavrhl a zalitoval, že Targovi nikdy nic nedokázal, když vtom se dotyčný objevil necelých sto metrů před ním. Ani na tu vzdálenost nebylo pochyb, že je to on, přestože střapaté plavé vlasy měl teď úplně bílé. Ale stále si švihácky vykračoval rovně jako voják, s šátkem kolem krku. V levé ruce, blíž k Wexfordovi držel laptop. Nebo přesněji: kufřík na laptop.

Wexford zrovna jel v autě. Zajel ke krajnici Glebe Road a vypnul motor. Targo vystoupil z bílé dodávky a teď vcházel do domu na stejné straně silnice, kde Wexford zastavil. Žádný pes? Wexford se musel rozhodnout, jestli chce, aby si ho Targo všiml. Možná na tom vůbec nezáleží. Jak je to dlouho? Deset let? Déle? Vystoupil z vozu a zamířil k domu, v němž Targo zmizel. Šlo o jeden z řadových domků, vtěsnaných mezi činžáky a bloky, v nichž se nacházely drobné obchůdky, realitní kanceláře, nehtový salon, trafika a obchod Hobbs and Tropp (to jméno Wexforda pobavilo), kde se kdysi prodávaly kuchyňské potřeby a porcelán, ale teď byl vchod zatlučený prkny. Před lety tady poblíž bydlel Mike Burden, když byl ještě ženatý se svou první manželkou. Číslo třicet šest, vybavil si Wexford. A Targo vešel do čísla třicet čtyři. Vstupní dveře bývalého Burdenova domu byly nyní natřené na červenou a úzkou předzahrádku noví majitelé vydláždili, aby v ní mohla parkovat motorka. Burden si pravidelně stěžoval, že se mu tato změna nelíbí, jako kdyby snad měl právo mluvit novým vlastníkům do toho, jak zacházejí se svým majetkem. Když na to Wexford pomyslel, musel se usmát.

Po Targovi se slehla zem. Wexford přistoupil z boku k dodávce a nahlédl dovnitř okénkem na straně řidiče. Bylo tak na pět centimetrů otevřené, aby malý dlouhorský rezavo-bílý psík neznámé rasy, s chlupatýma ušima, který seděl na sedadle pro spolujezdce, mohl dýchat. Nyní otočil hlavu, podíval se na Wexforda a krátce ostře vyštěkl, ale neznělo to nijak bojovně ani rozhněvaně. Wexford se vrátil do vozu, popojel kousek dál přes ulici a zaparkoval mezi hondou a vauxhallem naproti bílé dodávce. Měl odtamtud dobrý výhled na číslo popisné třicet čtyři. Jak dlouho se tam Targo zdrží? A k čemu má laptop nebo laptopový kufřík? Nebylo příliš pravděpodobné, že by právě tady bydlel některý z Targových přátel. Když Wexford naposledy majitele rezavo-bílého psíka a bílé dodávky viděl, vedlo se Targovi dobře, byl to boháč, kdežto na skromné Glebe Road žilo pouze pár přistěhovaleckých rodin a Burden se odtud odstěhoval tak brzy, jak si to jen mohl dovolit.

Wexford si poznačil číslo bílé dodávky. Čekal. Připadalo mu, že dnešní počasí je typicky anglické – ani lísteček se nepohnul a oblohu pokrývala jednolitá bílá oblaka. V podobný den a přibližně ve stejnou roční dobu, koncem léta, onehdy navštívil Targův útulek pro psy a viděl hada. Targo si tenkrát uvázal černo-zeleno-žlutý hedvábný šátek, který mu nezakrýval mateřské znaménko úplně, a kolem krku měl obtočeného hada, jehož kůže se vyznačovala stejnou barevností, i když o něco složitějším vzorem. Náhoda, nebo záměr? U Targa by ho nepřekvapilo nic. Když ho před dlouhými lety uviděl poprvé, byli oba ještě mladí, především Wexford. Targo měl kolem krku uvázaný hnědý vlněný šátek. Bylo to v zimě a zrovna panovalo chladné počasí. Targa tenkrát doprovázel kokršpaněl. Jakže se jmenoval? Wexford si nedokázal vzpomenout. Zato si jasně vybavil druhé setkání, protože tehdy jedinkrát viděl pár minut Targa s odkrytým krkem. Otevřel mu vstupní dveře, ne-

chal ho stát venku, dokud si z věšáku nevzal šátek své manželky a neuvázal si ho. Během těch pár vteřin zahlédl Wexford rudohnědý név ve tvaru mapy neznámého kontinentu s poloostrový táhnoucími se až na prsa a pohorími, jež mu stoupala k bradě a tvářím, rozeklané vrcholky a propastná údolí, dokud je Targo nezakryl...

Nyní se přední dveře čísla třicet čtyři otevřely a Targo se objevil na prahu. Zůstal stát a chvíli mluvil s arabsky vyhlížejícím mládencem, obyvatelem domu – nebo přinejmenším jedním z obyvatelů. Mladík měl na sobě džíny a oslnivě bílou košili a Targa převyšoval skoro o hlavu. Byl to pohledný mládenec s jantarovou pletí a uhlově černými vlasy. Wexford si všiml, že Targo sice zestárl, ale pořád si uchovává mladistvou postavu. Pod tričkem se rýsovaly vypracované svaly a černé džíny zdůrazňovaly ploché břicho. Laptop nechal uvnitř a sundal si modrobílý šátek. Nepochybně proto, že bylo teplo – a navíc ho už nepotřeboval. Mateřské znaménko zmizelo.

Na okamžik Wexforda napadlo, že si ho spletl s někým jiným. Tento muž měl bílé vlasy místo plavých a zářivě modré oči na tu vzdálenost nebylo vidět. Právě purpurové znaménko představovalo hlavní poznávací znak. Ale ne, tohle je určitě Targo, podsaditý, svalnatý Targo s frajerskou chůzí a navzdory malému vzrůstu plný sebevědomí. Snědý mládenec s ním vyšel z domu a kousek ho doprovodil. Potom natáhl ruku a Targo ji po nepatrném zaváhání přijal. Pákistánci si hodně potřásají rukama, to už si Wexford všiml – zdraví se tak přátelé při náhodném setkání na ulici, ale vždy muži, nikdy ne ženy. Někde zaslechl, že Pákistánci z čísla třicet čtyři vlastní i zkrachovalý obchod Hobbs and Tropp ve vedlejším vchodu – nebo alespoň to, co z něj zbylo. Nepochybně také vybírají nájemné od lidí, kteří bydlí v bytě nahoře.

Targo přistoupil k dodávce, otevřel dvířka a nastoupil. Wexford zahlédl, jak pohladil psíka po hlavě, krátce ho

objal paží a podrbal. Pokud snad měl Wexford před chvílí nějaké pochybnosti, tak ten pes je rozptýlil. Vybavila se mu slova, která před časem pronesla první paní Targová, tehdy už rozvedená, když o bývalém manželovi poznamenala: „Zvířata má rád víc než lidi. No, lidi vlastně nemá rád vůbec.“

Bílá dodávka se odlepila od obrubníku. Wexford usoudil, že by nebylo rozumné ji sledovat. Neměl příliš velkou důvěru ve své sledovací schopnosti a obával se, že by si ho řidič brzy všiml. Nebude nic těžkého zjistit, kde Targo bydlí, spíš je otázka, k čemu Wexfordovi tato informace poslouží. Zůstal pár minut sedět v autě a uvažoval nad tím, jak na něj pohled na Targa zapůsobil – začal si uvědomovat vlastní fyzické nedostatky. Když ho před dávnými lety jako vysoký mladý policista viděl poprvé, byl ve velmi dobré kondici, kdežto Targo se mu se svou sraženou postavou, přehnanou muskulaturou a odpudivým znaménkem na krku nemohl rovnat.

Někdy v průběhu let od jejich posledního setkání si Targo zřejmě nechal név odstranit. Možná pomocí laseru – Wexford četl v novinách o nejnovějších metodách, jak podobné kožní nerovnosti a deformace odoperovat. Ten člověk vydělával velké peníze a nepochybně jich část utratil za vylepšení vlastního vzhledu podobně, jako si jiní dopřejí plastiku nosu nebo zvětšení prsou. Nicméně nechápal, proč si Targo v letním dni vzal šátek – dokud si to neuvědomil a nesundal si ho. Je mu po všech těch letech, kdy ho nosil neustále, s holým krkem zima?

Kolem vozu prošla dívka a chystala se přejít silnici mezi ním a hondou. Vypadala na šestnáct, měla na sobě tmavomodrou sukni, bílou halenku a sako, tedy uniformu kingsmarkshamské základní školy, a na hlavě hidžáb. V jejím případě šlo o obyčejný šátek stejné barvy jako sukně, a přestože na kráse zrovna nepřidával, rozhodně jí na vzhledu neubral. Tmavě hnědýma oči-

ma zasazenýma pod vyklenutým obočím krátce zalétla jeho směrem. Došla k domu, z něhož Targo vyšel, vytáhla z brašny klíč a odemkla si. Byla příliš stará na to, aby mohla být dcera toho pohledného mladíka. Sestra? Nejspíš.

O pět minut později zaparkoval Wexford auto ve své garáži, ale místo aby vešel předními dveřmi dovnitř, obešel dům a prohlížel si zahradu. Byla velká a od chvíle, kdy je před třemi měsíci opustil zahradník, ji udržovala Dora, jak nejlépe uměla. Přesto šlo o předem prohranou bitvu. Právě uplynulé tři měsíce představovaly klíčové roční období, kdy zahrada vyžadovala neustálou pozornost – posekat trávník, vyplít, oštipovat uschlé květy, prořezávat. Z toho se zvládlo jen velmi málo. O víkendu bych se možná mohl konečně pustit pořádně do práce, napadlo ho, ale potom v duchu dodal: Ne, nemůžu. Musíme si rychle obstarat zahradníka. Naposledy se rozhlédl po oškubaném trávníku, uschlých květech růží, z nichž vesele opadávaly okvětní lístky, a kopřivách, které si bujně razily cestu mezi jířinami, a vešel zadními dveřmi do domu. Dora seděla v obývacím pokoji a četla si místní večerník.

„Musíme najmout zahradníka,“ oznámil jí Wexford.

Vzhlédla, usmála se a napodobila jeho hlas: „Ahoj, miláčku, moc mě těší, že jsi doma. Jak se ti dnes vedlo?“

Políbil ji. „Dobře. Je mi jasné, že tohle jsem měl říct já, ale zahradníka opravdu potřebujeme. Donesu ti pití.“

V kuchyni jí nalil sklenku Sauvignonu, který vytáhl z ledničky, a sám si z baru podal Merlot. Nemělo smysl shánět se po slaných oříšcích a chipsech a sypat je do misky, protože jakmile by ji zahlédla, hned by mu ji vytrhla z ruky. Znovu si vybavil Targovu svalnatou postavu a potom donesl víno do obývacího pokoje.

„Jaký máš názor na muslimské dívky, které nosí hidžáb?“

„To je ten šátek na hlavu? Ať si ho nosí, když se jim

líbí – ale musí to chtít opravdu samy. Neměl by je do toho nikdo nutit, především ne otec nebo bratr.“

„Šátek ženě rozhodně vůbec nesluší, ale máš nejspíš pravdu.“

„Muslimkám možná tak neatraktivní nepřipadá. To mi připomíná Jenny. Mluvila o jakési šestnáctileté muslimské dívce, která chodí k ní do třídy. Zřejmě má pocit, že bys měl něco vědět.“

„Copak?“ Wexford měl Burdenovu manželku rád a věděl, že je to inteligentní žena a schopná učitelka. Jen kdyby se mu neustále nesnažila vnutit nějaké vyšetřování, které marnilo jeho čas a obvykle k ničemu nevedlo. „Co se jí nezdá teď?“

„Ta dívka... jmenuje se Tamima a dál nevím. Tamima Rahmanová. Bydlí s rodinu na Glebe Road hned vedle domu, kde kdysi bydleli Mike a Jean...“

„Dnes jsem ji viděl.“

„Jak to můžeš vědět, Regu?“

„Pokud v domě vedle bývalého Mikeova bytu na Glebe Road nebydlí dvě šestnáctileté muslimské dívky, které chodí do kingsmarkhamské základní školy, jsem si téměř jist, že jsem ji dnes viděl. Co s ní má Jenny společného?“

„Tahle Tamima prý má samé jedničky, patří k nejlepším ve třídě, a pokud půjde všechno dobře, dostane se na střední školu. Ale dívka vypadá nešťastně a je celá nesvá, jako by ji něco trápilo. Má přítele, je to muslim jako ona, takže by mělo být všechno v pořádku, ale Jenny si to nemyslí. Domnívá se, že bys měl navštívit její rodinu a zjistit, co se děje. Mike očividně nespolupracuje.“

„Jedna nula pro Mikea,“ podotkl Wexford. „Jednoznačně umí líp než já odmítnout lidi, kteří chtějí mrhat jeho časem. A co s tím zahradníkem? Mám dát inzerát do novin?“